Bucko

23047

Biblioteka DEČJA RADOST

BUCKO

Tekst JEAN–LUC
Ilustracije Grupa JAY
Preveo i priredio UGLJEŠA KRSTIĆ
Redakcija hrvatsko-srpskog teksta ALEKSANDAR KRAJZIGER
Izdanje: »SLOBODA«, Beograd
Štampa: ŠIRO »Srbija«, Beograd, Mije Kovačevića 5

© EDITIONS LITO – PARIS

U jednoj je šumi, velikoj i zelenoj, mali medo Bucko živio. S mamom i tatom, zna se, ali i s trapavicom.

Trapavicom? Je li to neka šumska ptica? Ili krtica? Buba neka? Nije, nije! Buba nije trapavica, ni ptica, ponajmanje krtica. Trapavica je kad stalno o nešto zapinješ, lonce s pekmezom razbijaš, za ručkom se sav umrljaš, sa stolice padaš . . . i ne da to baš hoćeš, namjerno, nego – eto, dogodi se. Pa te grde: »Uh, što si trapav!« Viču: »Pazi!« Govore: »Oči otvaraj, trapavče!« A ti, umjesto manje, od te vike još više trapav postaješ. To je, eto, trapavica!

I Bucko je bundavi u trapavce spadao, pa je vazu maminu staklenu razbio i zato kažnjen bio: »Nema, sinko, ništa od društva večerašnjeg, koje si na rođendansko slavlje pozvao!« – strogo je mama Brunda kazala, a kad Brunda nešto tako kaže, zbora nema, briši, slušati se mora, šale s Brundom nije!

Tako je Bucko snužden iz kuće izašao: baš je ta Brunda najstroža mama-medvjedica u šumi! Što sad drugovima da kaže? Što vjeverici Vojki, što zecu Ušku, što ježu Piku, što dabru Krcku? Što?! Hajde, reci, – što?

Do potoka je Bucko došao i Krcka zvao:

– Krcko, druže stari, popodnevni otkazujem sastanak, kolača neće biti, ni torte, ni meda, znaj!

Zubati je Krcko na svoj zubavi način govorio i Bucku odgovorio:

– Fto fe dogodilo? Fto te Brunda kavznila?

– Vazu sam, Krcko, srušio i razbio. Najljepšu!

– Jako fi mi trapav, Buco! Fto ćemo fad?

– Ne znam, Krcko, riječi mi časne! – žalosno je Bucko rekao. – Hajde okupimo se, svi porazgovarajmo, da vidimo što ćemo i kako ćemo.

Tako su pošli ježa Pika da najprije pronađu i ubrzo ga u guštiku jednom i sreli. Lijepo ih je Piko saslušao, a onda svojim unjkavim

glasom, kao da stalno kihavicu ima, mudro kazao:

– Bajke bi, drapav si, Buco, preko bjere!

Na to se odozgo, kroz lišće, ciktanje Vojkino začulo: – Trapavče medvjeđi, zar ni na rođendan ne možeš pripaziti?!

Riječi su takve Bucka još više rastužile, plačno je rekao: – Neka vas, neka! Hajde me sad i vi grdite! Zar mi Brundine grdnje dosta nije i kazne preteške?!

Tada je – da stvar gora još bude – i zec Uško naišao i rastuženom Bucku rekao:

– Čuo sam, čuo, šuma cijela priča: rođendanska je proslava otkazana! Trapav je, kažu, Bucko – i na vlastiti je rođendan trapavac ostao!

Sa stabla je prijatelje sova Buljka gledala.
– Sretan ti rođendan, Bucko! – glasno je rekla, viknula skoro, svi se trgli, Bucko ponajviše, pa je na Pika pao i bodlje ga njegove bocnule. Jao!

Na to su, osim Buljke, svi u smijeh prasnuli, slatko se smijali, uzvikivali:
– Trapavi! Trapavče! Trapavico!

Bucko, jadan, samo što zaplakao nije. Dokle će, – o, dokle! tako nespretan biti?!

I dok su Piko, Krcko, Uško i Vojka svog druga ismijavali, odozgo je sa grane Buljkin glas ponovo zabobonjao:

– A jeste li vi, šuše šumske, svome drugu rođendan čestitali?

Na te je riječi cijelo društvo zašutilo, postidilo se, posramilo, pocrvenilo, – sad su se tek tortojedi prisjetili da Bucku rođendan uopće čestitali nisu! A znali su, eto, da se trapavom Bucku rugaju, zbog čega se torte neće najesti!

Bucko je Buljki pristojno na čestitku odgovorio, baš kako ga je Brunda još malenog učila:

– Hvala, teto, najljepša hvala, Buljko!

Sad su, dakako, čestitke rođendanske sa svih strana poletjele, Bucka su izgrlili, izljubili i zaslinili drugovi . . . opet je sve u redu bilo.

U redu? Baš i nije! Što da rade – odlučili nisu. Ali ako nisu oni, jeste teta Buljka.

– Ti, Bucko, – odlučno je rekla – s društ-

vom cijelim sad ravno kući! Nemoj se na rođendan skitati, na rođendan je djeci u kući mjesto!

Bucko je na to nešto kao »Ali, tetice . . . « promuckao, ali teta ga riječima ko nožem presjekla:

– Nema »ali«, pravac kući, Bucko, ne ljuti me!

Druge bilo nije, teta Buljka naređuje, društvo se nevoljko pokupilo i kući Buckovoj pošlo. No, čim su oni leđa okrenuli, sova je bešumno krila raširila i -let-let! – do Brunde odletjela.

– Dobar dan, Brundo, dobar dan, Buljko, kako zdravlje, djeca kako . . . slatko su se najprije dvije susjedice narazgovarale, a onda je sova mami medvjedici nešto šu-šu na uho ispričala, pa na vrh obližnjeg stabla odletjela, skrila se.

Za to su se vrijeme Bucko i drugovi kući slavljenikovoj približili, do vrata došli, – kad: tamo je, na pragu, paket jedan stajao i natpis na njemu bio: »Od tate i mame, za rođendan Bucku!« Nikada paket u šumi nijedan tako brzo otvoren nije bio, pa se uzvik zaorio:

– Meeed! – iz grla je prisutnih kliktalo, jedino je – glas mu takav! – jež Piko uzvikivao: – Beeed! – Krcko je dabar još dodao:

– Fto je fladak! Baf pravi rođendanfki!

Na kući su se medvjeđoj tad vrata otvorila, mama se Brunda nasmijana pojavila, raspoložen je i tata Jakošapić izišao, sina po glavici pogladio i društvo cijelo u kuću pozvao.

Tu su – što bi drugo?! – velikom žlicom na med navalili, rođendan Buckov slatko proslavili. Poslije je Bucko mami Brundi iskreno rekao:

– Mamice Brundice, čvrsto obećajem, najčvršće, trapav više neću biti. Dosta mi je bilo, vjeruj, trapavice! Pazit ću, riječi mi časne, i gdje stojim i kako lonce s medom i pekmezom brojim!

Roditelji su se sinu nježno osmjehnuli, za takvu ga mušku odluku pohvalili, ali puno o tome govorili nisu . . .

A sova se Buljka na drvetu smijuljila, sretnim svršetkom zadovoljna, dugo je tu ostala i rođendanske pjesmice do kasno u noć slušala.

